

Sygn. akt V CZ 42/16

POSTANOWIENIE

Dnia 25 sierpnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz (przewodniczący)

SSN Antoni Górski (sprawozdawca)

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z wniosku A. B. i J. B.
przy uczestnictwie J. Br., H. Br. i K. Br.
o zasiedzenie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 25 sierpnia 2016 r.,
zażalenia wnioskodawczyni A. B.
na postanowienie Sądu Okręgowego w J.
z dnia 5 kwietnia 2016 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 5 kwietnia 2016 r. Sąd Okręgowy w J. odrzucił skargę kasacyjną wnioskodawców A. B., J. B. oraz uczestniczki postępowania K. Br. W uzasadnieniu wskazano, że pełnomocnik nie dołączył dla strony przeciwnej odpowiedniej liczby odpisów pełnomocnictw J. B. i K. Br., mimo że został wezwany do uzupełnienia braku.

W imieniu skarżących na postanowienie Sądu Okręgowego zażalenie wniosła ich pełnomocnik, zarzucając naruszenie art. 398⁴ k.p.c. Na tej podstawie wносиła o jego uchylenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Niezłożenie przez stronę odpisu pełnomocnictwa do reprezentowania jej przed Sądem Najwyższym stanowi brak formalny pisma procesowego i uzasadnia odrzucenie środka zaskarżenia, jeżeli – stosownie do art. 130 k.p.c. strona – mimo wezwania – nie uzupełni tego braku w terminie (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2013 r., I CZ 67/13, nie publ.).

Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem Sądu Najwyższego, wezwanie do usunięcia braków pisma procesowego powinno dokładnie wskazywać te braki i sposób ich usunięcia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 lipca 1998 r., III CZ 92/98, nie publ.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2005 r., II CZ 100/05, nie publ.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 lipca 1998 r., III CZ 92/98, nie publ.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2003 r., I PZ 158/02, OSNP-wkł. 2003, nr 15, poz. 4; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 1998 r., III CKN 871/98). Termin do poprawienia lub uzupełnienia pisma procesowego dotyczy tylko tych braków, które Sąd wytknął (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1970 r., II CZ 136/70, nie publ.) i należy go uznać za niezachowany, jeśli strona podjęła czynność w taki sposób, że brak nie został uzupełniony w całości (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2008 r., I CZ 34/08, nie publ.).

Przenosząc te ustalenia na okoliczności niniejszej sprawy należy zauważyć, że pismem z dnia 16 marca 2016 r. Sąd Okręgowy wezwał pełnomocnika skarżących do uzupełnienia braków formalnych skargi kasacyjnej poprzez „złożenie

pełnomocnictwa udzielonego w postępowaniu kasacyjnym przez wnioskodawcę J. B. i uczestniczkę K. Br., z dwoma odpisami dla strony przeciwnej”. Wykonując wezwanie Sądu, pełnomocnik skarżących złożył oryginały pełnomocnictw udzielonych przez J. B. i K. Br. oraz po jednym odpisie każdego z tych pełnomocnictw. Sąd Okręgowy uznał, że braki nie zostały prawidłowo uzupełnione, ponieważ do każdego z pełnomocnictw należało załączyć po dwa odpisy.

Odnosząc się do powyższych ustaleń, należy zgodzić się ze skarżącymi, że zarządzenie wzywające do uzupełnienia braków formalnych skargi kasacyjnej nie było sformułowane dostatecznie precyzyjnie i mogło budzić wątpliwości. Należy przy tym zauważyć, że art. 130 k.p.c. ma walor ogólny i ustanawia regułę bez jej różnicowania podmiotowego. Bez znaczenia jest zatem, czy strona działa osobiście czy przez zawodowego pełnomocnika (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2012 r., I CZ 86/12, nie publ.). Jak przyjmuje się w orzecznictwie Sądu Najwyższego, wezwanie kierowane do zawodowego pełnomocnika może co prawda cechować pewna skrótowość wynikająca z powołania w zarządzeniu określonych przepisów procesowych regulujących wymogi formalne (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2001 r., I CZ 49/01, nie publ.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2016 r., I CZ 19/16, nie publ.), jednak w rozpoznawanym przypadku wyjątek ten nie zachodzi. Dodać przy tym należy, że Sąd nie wzywał wnioskodawczyni A. B. do uzupełnienia braku jej skargi kasacyjnej, a mimo to odrzucił tę skargę także w stosunku do niej

Z przytoczonych względów orzeczono jak w sentencji (art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁵ § 1 k.p.c.).

aj

eb

